Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 19. decembra 2024*

„Predhodno odločanje – Približevanje zakonodaj – Odgovornost za proizvode z napako – Direktiva 85/374/EGS – Člen 3(1) – Pojem ‚proizvajalec‘ – Pojem ‚oseba, ki se […] predstavlja kot […] proizvajalec‘ – Pogoji – Dobavitelj, čigar ime se delno ujema z imenom proizvajalca in z blagovno znamko, ki jo je ta pritrdil na proizvod“

V zadevi C-157/23,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče, Italija) z odločbo z dne 6. marca 2023, ki je na Sodišče prispela 13. marca 2023, v postopku

Ford Italia SpA

proti

ZP,

Stracciari SpA,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi I. Jarukaitis, predsednik četrtega senata v funkciji predsednika petega senata, D. Gratsias (poročevalec) in E. Regan, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: C. Di Bella, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. februarja 2024,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Ford Italia SpA M. Manfredonia, avvocato,

– za Stracciari SpA L. Landuzzi, avvocato,

– za Evropsko komisijo G. Gattinara in F. Thiran, agenta,

* Jezik postopka: italijanščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 18. aprila 2024

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 3(1) Direktive Sveta 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 1, str. 257).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbama Ford Italia SpA in ZP ter ZP in Stracciari SpA v zvezi z uveljavljanjem odgovornosti družbe Ford Italia za proizvode z napako po prometni nesreči osebe ZP, ko je ta vozila motorno vozilo znamke Ford, ki ga je kupila od družbe Stracciari.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V četrti in peti uvodni izjavi Direktive 85/374 je navedeno:

„ker varstvo potrošnika zahteva odgovornost vseh proizvajalcev, ki so udeleženi v proizvodnem procesu, kolikor je imel njihov dokončani proizvod, sestavni del ali surovina, ki so jo dobavili, napako; ker bi se iz istega razloga morala odgovornost razširiti tudi na uvoznike proizvodov v Skupnost in na osebe, ki se predstavljajo kot proizvajalci s pritrjevanjem njenega imena, blagovne znamke ali drugega razpoznavnega znaka, ali ki dobavijo proizvod, katerega proizvajalca ni mogoče identificirati;

ker varstvo potrošnika zahteva, da ima oškodovanec v primerih, ko za isto škodo odgovarja več oseb, možnost zahtevati polno odškodnino od katerekoli od njih.“

4 Člen 1 te direktive določa, da je proizvajalec odgovoren za škodo, ki jo povzroči napaka na njegovem proizvodu.

5 Člen 3 navedene direktive določa:

„1. ‚Proizvajalec‘ pomeni proizvajalca dokončanih proizvodov, katere koli surovine ali sestavnega dela ali vsako osebo, ki se s svojim imenom, blagovno znamko ali drugim razlikovalnim znakom na proizvodu [ki se s pritrjevanjem svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka na proizvod] predstavlja kot njegov proizvajalec.

2. Brez poseganja v odgovornost proizvajalca se za proizvajalca v smislu te direktive šteje tudi vsaka oseba, ki v okviru njene poslovne dejavnosti uvaža v Skupnost proizvod za prodajo, najem, leasing ali kakršno koli obliko distribucije.

3. Če proizvajalca proizvoda ni mogoče identificirati, se vsak dobavitelj proizvoda šteje za proizvajalca, razen če v razumnem času obvesti oškodovanca o identiteti proizvajalca ali osebe, ki

mu je proizvod dobavila. Enako velja za uvožen proizvod, kadar na njem ni navedene identitete uvoznika v smislu odstavka 2, četudi je ime proizvajalca navedeno.“

6 Člen 5 iste direktive določa:

„Kjer je na podlagi določb te direktive za isto škodo odgovornih več oseb, so odgovorne solidarno, brez poseganja v določbe nacionalnega prava v zvezi z regresno pravico.“

Italijansko pravo

7 Direktiva 85/374 je bila v italijanski pravni red prenesena z decreto del Presidente della Repubblica n. 224 – Attuazione della direttiva CEE n. 85/374 relativa al ravvicinamento delle disposizioni legislative, regolamentari e amministrative degli Stati membri in materia di responsabilità per danno da prodotti difettosi, ai sensi dell'art. 15 della legge 16 aprile 1987, n. 183 (uredba predsednika republike št. 224 o prenosu Direktive 85/374/EGS o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako na podlagi člena 15 zakona št. 183 z dne 16. aprila 1987) z dne 24. maja 1988 (GURI št. 146 z dne 23. junija 1988, v nadaljevanju: uredba št. 224/1988).

8 Člen 3 te uredbe, naslovljen „Proizvajalec“, v odstavku 1 določa, da je proizvajalec izdelovalec končnega proizvoda ali njegovega sestavnega dela in proizvajalec surovine. Poleg tega se v skladu z odstavkom 3 tega člena za proizvajalca šteje tudi tisti, ki se kot tak predstavlja s pritrjevanjem svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka na proizvod ali njegovo embalažo.

9 Člen 4 navedene uredbe, ki se nanaša na odgovornost dobavitelja, v odstavku 1 določa, da če proizvajalca ni mogoče identificirati, je dobavitelj, ki je ta proizvod distribuiral v okviru opravljanja gospodarske dejavnosti, enako odgovoren, če oškodovanca v treh mesecih po vložitvi zahtevka ni obvestil o identiteti in kraju sedeža proizvajalca ali subjekta, ki mu je dobavil proizvod. Odstavek 5 tega člena določa, da je tretja oseba, ki je navedena kot proizvajalec ali predhodni distributer, lahko pozvana k udeležbi v postopku in da je distributer, proti kateremu je vložena tožba, lahko oproščen odgovornosti, če se imenovani subjekt spusti v postopek in ne ugovarja taki navedbi.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

10 Oseba ZP je 4. julija 2001 kupila motorno vozilo znamke „Ford“ (v nadaljevanju: zadevno vozilo) od družbe Stracciari, ki je koncesionar te znamke s sedežem v Italiji.

11 Zadevno vozilo je proizvedla družba Ford WAG, ki ima sedež v Nemčiji, in ki ga je družbi Stracciari dobavila prek družbe Ford Italia, ki distribuira motorna vozila, ki jih proizvaja družba Ford WAG, v Italiji. Družbi Ford WAG in Ford Italia sta del iste skupine podjetij.

12 Oseba ZP je bila 27. decembra 2001 udeležena v prometni nesreči, v kateri zračna blazina v zadevnem vozilu ni delovala.

13 Oseba ZP je 8. januarja 2004 pri Tribunale di Bologna (sodišče v Bologni, Italija) proti družbama Stracciari in Ford Italia vložila tožbo za povrnitev škode, ki naj bi jo utrpela zaradi napake na tem motornem vozilu.

14 Družba Ford Italia je pred navedenim sodiščem trdila, da ni proizvedla zadevnega vozila. Bila naj bi le njegov dobavitelj, proizvajalec pa naj bi bila družba Ford WAG. Družba Ford Italia je tudi navedla, da je na računu o prodaji zadevnega motornega vozila jasno navedla, da ga je proizvedla družba Ford WAG, tako da v obravnavanem primeru družbe Ford Italia ni mogoče šteti za tega proizvajalca na podlagi člena 3(3) Direktive 85/374, niti ji ni mogoče naložiti odgovornosti, ki jo ima proizvajalec na podlagi te direktive.

15 Tribunale di Bologna (sodišče v Bologni) je z odločbo z dne 5. novembra 2012 presodilo, da je nepogodbena odgovornost družbe Ford Italia nastala zaradi napake pri izdelavi zračne blazine, s katero je bilo opremljeno zadevno motorno vozilo.

16 Družba Ford Italia je zoper to odločbo vložila pritožbo pri Corte d'appello di Bologna (pritožbeno sodišče v Bologni, Italija).

17 Družba Ford Italia je v utemeljitev svoje tožbe navedla, da je prvostopenjsko sodišče napačno presodilo, da bi morala pozvati v pravdo proizvajalca prek instituta nujnega sosporništva, da bi lahko dosegla svojo izključitev iz postopka. Poleg tega naj bi prvostopenjsko sodišče odločilo *ultra petita*, ker naj bi bila obsojena kot dobavitelj zadevnega motornega vozila, medtem ko naj bi oseba ZP predlagala, naj bo obsojena kot proizvajalec vozila.

18 Corte d'Appello di Bologna (pritožbeno sodišče v Bologni) je s sodbo z dne 21. decembra 2018 pritožbo družbe Ford Italia zavrnilo, ker je bila slednji kot dobavitelju upravičeno naložena ista odgovornost, kot jo ima proizvajalec, ker je njen položaj treba „enačiti s položajem proizvajalca, ki ni bil pozvan v pravdo". Ker družba Ford Italia ni uspela s pozivom, naj družba Ford WAG vstopi v pravdo, naj ne bi mogla zahtevati ustavitve postopka na podlagi člena 3(3), prvi stavek, Direktive 85/374.

19 Družba Ford Italia je zoper to sodbo vložila kasacijsko pritožbo pri Corte suprema di Cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče, Italija), ki je predložitveno sodišče.

20 Družba Ford Italia v utemeljitev te pritožbe graja rešitev, ki jo je predložitveno sodišče sprejelo v primerljivi zadevi, v okviru katere je bila odgovornost družbe Ford WAG kot proizvajalke razširjena na družbo Ford Italia. Predložitveno sodišče je v bistvu odločilo, da je treba na podlagi člena 3(3) uredbe št. 224/1988, s katerim je bil v italijanski pravni red prenesen člen 3(1) Direktive 85/374, v smislu odgovornosti za proizvode z napako dobavitelja takega proizvoda enačiti s proizvajalcem, kadar se njegova blagovna znamka ali ime v celoti ali pretežno ujema z blagovno znamko ali imenom proizvajalca in kadar se proizvod trži pod to blagovno znamko.

21 Predložitveno sodišče se vendarle sprašuje o natančnem pomenu izraza „s pritrjevanjem svojega imena" iz člena 3(3) uredbe št. 224/1988 in člena 3(1) Direktive 85/374.

22 V bistvu se sprašuje, ali je razširitev odgovornosti proizvajalca na dobavitelja torej omejena na primer, v katerem „pritrditev" pomeni, da dobavitelj na proizvod fizično natisne svoje ime, svojo blagovno znamko ali drug razlikovalni znak z namenom, da izkoristi zmedo med njegovo identiteto in identiteto proizvajalca, oziroma ali se ta razširitev uporablja tudi, kadar obstaja enostavno ujemanje identifikacijskih podatkov, kot naj bi bilo v obravnavanem primeru.

23 V teh okoliščinah je Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je razlaga, v skladu s katero se odgovornost proizvajalca razširi na dobavitelja zgolj zato, ker se ime, blagovna znamka ali drugi razlikovalni znak dobavitelja v celoti ali delno ujema z imenom, blagovno znamko ali drugim razlikovalnim znakom proizvajalca, čeprav dobavitelj svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka ni fizično pritrdil na blago, v skladu s členom 3(1) [Direktive 85/374] in – če je odgovor na to vprašanje nikalen – zakaj ni?“

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka

24 Družba Ford Italia je z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu Sodišča vložena 29. aprila 2024, po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca predlagala ponovno odprtje ustnega dela postopka na podlagi člena 83 Poslovnika Sodišča.

25 Družba Ford Italia v utemeljitvi predloga v bistvu zatrjuje obstoj „novega dejstva v postopkovni razpravi, ne pa novega dejstva v spisu zadeve“, ki se nanaša na trenutek, ko je potrošnik izvedel za identiteto resničnega proizvajalca zadevnega motornega vozila. Generalni pravobranilec naj bi zanemaril to okoliščino v svojih sklepnih predlogih, ki naj bi zato temeljili na napačni predstavitvi dejanskega stanja.

26 Na eni strani je treba opozoriti, da Statut Sodišča Evropske unije in Poslovnik zainteresiranim subjektom iz člena 23 tega statuta ne dajeta možnosti, da v odgovor na sklepne predloge generalnega pravobranilca predložijo stališča. Na drugi strani v skladu s členom 252, drugi odstavek, PDEU generalni pravobranilec popolnoma nepristransko in neodvisno javno predstavi obrazložene sklepne predloge o zadevah, pri katerih je v skladu s Statutom Sodišča Evropske unije zahtevano njegovo sodelovanje. Sodišča ne zavezujejo niti ti sklepni predlogi niti obrazložitev, ki generalnega pravobranilca pripelje do njih. Zato nestrinjanje zadevne stranke s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca, ne glede na vprašanja, ki jih preizkusi v njih, samo po sebi ne more biti razlog, ki bi utemeljeval ponovno odprtje ustnega postopka (sodba z dne 6. oktobra 2021, W. Ż. (Senat za izredni nadzor in javne zadeve vrhovnega sodišča – Imenovanje), C-487/19, EU:C:2021:798, točki 62 in 63 ter navedena sodna praksa).

27 Sodišče lahko sicer na podlagi člena 83 Poslovnika po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena, ali če stranka po koncu ustnega dela postopka navede novo dejstvo, ki je odločilno za odločitev Sodišča, ali če je treba v zadevi odločiti na podlagi argumenta, o katerem zadevne stranke niso razpravljale.

28 V obravnavani zadevi Sodišče vendarle meni, da ima na voljo vse potrebne elemente za odločitev. Poleg tega iz predloga družbe Ford Italia za ponovno odprtje ustnega dela postopka ni razvidno, da bi bilo treba o tej zadevi odločiti na podlagi trditve, o kateri naj zadevne stranke ne bi razpravljale, niti ne vsebuje novega dejstva, ki bi lahko odločilno vplivalo na odločitev, ki jo mora Sodišče sprejeti v tej zadevi. V teh okoliščinah Sodišče po opredelitvi generalnega pravobranilca meni, da ni treba odrediti ponovnega odprtja ustnega dela postopka.

Vprašanje za predhodno odločanje

29 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3(1) Direktive 85/374 razlagati tako, da je treba dobavitelja proizvoda z napako šteti za „osebo, ki se […] predstavlja kot […] proizvajalec“ tega proizvoda, če ta dobavitelj na navedeni proizvod ni fizično pritrdil svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka, ampak se znamka, ki jo je proizvajalec pritrdil na proizvod, ujema, na eni strani, z imenom navedenega dobavitelja ali njegovim razlikovalnim elementom in, na drugi strani, z imenom proizvajalca.

30 Uvodoma je treba poudariti, da je cilj Direktive 85/374 glede vprašanj, ki jih ureja, popolna harmonizacija zakonov in drugih predpisov držav članic in da je zato polje proste presoje, ki ga imajo države članice pri urejanju odgovornosti za proizvode z napako, v celoti določeno s to direktivo in ga je treba izpeljati iz besedila, cilja in sistematike direktive (glej v tem smislu sodbo z dne 10. januarja 2006, Skov in Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, točki 22 in 23).

31 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so osebe, zoper katere ima potrošnik pravico vložiti tožbo na podlagi sistema odgovornosti iz Direktive 85/374, naštete v členih 1 in 3 te direktive. Ker je cilj Direktive, kot je razvidno iz prejšnje točke, doseči popolno harmonizacijo glede vprašanj, ki jih ureja, je seznam oseb iz členov 1 in 3 Direktive treba šteti za izčrpen (glej v tem smislu sodbo z dne 10. januarja 2006, Skov in Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, točki 32 in 33).

32 Kar zadeva besedilo teh določb, člen 1 Direktive 85/374 odgovornost za proizvode z napako pripisuje proizvajalcu, medtem ko je v opredelitev pojma „proizvajalec“ iz člena 3(1) te direktive vključen, med drugim, proizvajalec dokončanih proizvodov, proizvajalec katere koli surovine ali proizvajalec sestavnega dela.

33 Čeprav se je zakonodajalec Unije na podlagi člena 1 Direktive 85/374 odločil, da odgovornost za škodo, povzročeno s proizvodi z napako, načeloma pripiše proizvajalcu teh proizvodov, člen 3 te direktive med strokovnjaki, ki so sodelovali v postopkih proizvodnje in trženja zadevnega proizvoda, določa tiste, ki bi prav tako lahko prevzeli odgovornost, vzpostavljeno z navedeno direktivo (glej v tem smislu sodbo z dne 10. januarja 2006, Skov in Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, točki 29 in 30).

34 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da člen 3(1) Direktive 85/374 v bistvu določa alternativni možnosti, od katerih se le prva možnost nanaša na osebo, ki je vsaj delno vključena v postopek proizvodnje zadevnega proizvoda. Nasprotno pa druga alternativna možnost določa osebo, ki se s pritrditvijo svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka na proizvodu predstavlja kot njegov proizvajalec (glej v tem smislu sodbo z dne 7. julija 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, točka 26).

35 Iz jasnega in nedvoumnega besedila tega člena 3(1) torej izhaja, da za to, da bi se oseba, ki se predstavlja kot proizvajalec, lahko štela za „proizvajalca“ v smislu te določbe, ni potrebno, da ta oseba sodeluje v postopku izdelave proizvoda (glej v tem smislu sodbo z dne 7. julija 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, točka 27).

36 Zato je mogoče osebo, kakršna je v obravnavani zadevi vlagateljica kasacijske pritožbe, ki ne proizvaja motornih vozil, ampak jih le kupuje od proizvajalca teh vozil, da jih dobavlja v drugo državo članico, šteti za „proizvajalca“ v smislu člena 1 Direktive 85/374, če se v skladu s členom 3(1) te direktive predstavlja kot proizvajalec s tem, da je na zadevno vozilo pritrdila svoje ime, blagovno znamko ali drug razlikovalni znak.

37 Oseba, ki se s pritrditvijo svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka na zadevni proizvod predstavlja kot proizvajalec, namreč daje vtis, da je bila vključena v postopek proizvodnje ali da prevzema odgovornost zanj. Zato uporaba teh navedb za to osebo pomeni, da uporablja svojo prepoznavnost, da bi bil ta proizvod v očeh potrošnikov privlačnejši, kar upravičuje, da se lahko v zameno za to na podlagi te uporabe uveljavlja njena odgovornost (sodba z dne 7. julija 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, točka 34).

38 Vendar se v sporu o glavni stvari postavlja vprašanje odgovornosti uradnega distributerja v Italiji za proizvod z napako, in sicer v obravnavanem primeru družbe Ford Italia, ki sama ni fizično pritrdila svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka na ta proizvod, ker je bila znamka na tem proizvodu, in sicer Ford, pritrjena v postopku proizvodnje tega proizvoda in ustreza imenu proizvajalca tega proizvoda. Zato je treba preveriti, ali dejstvo, da se ta blagovna znamka ujema tudi z razlikovalnim znakom imena tega distributerja, zadostuje, da se slednji lahko opredeli kot „oseba, ki se […] predstavlja kot […] proizvajalec“ v smislu člena 3(1) Direktive 85/374.

39 V zvezi s tem drži, da je iz besedila te določbe, ki se sklicuje na osebo, „ki se […] predstavlja kot […] proizvajalec“, s tem, da na proizvod „pritrdi“ svoje ime, blagovno znamko ali drug razlikovalni znak, mogoče razumeti, da je ta opredelitev odvisna od aktivnega ravnanja te osebe, ki tako navedbo sama pritrdi na zadevni proizvod.

40 Vendar je treba po eni strani navesti, da se to sklicevanje v bistvenem, kot je bilo navedeno v točki 37 te sodbe, nanaša na ravnanje osebe, ki na proizvod pritrdi svoje ime, blagovno znamko ali drug razlikovalni znak, da daje vtis, da je bila vključena v postopek proizvodnje ali da zanj prevzema odgovornost.

41 S tega vidika pa velja, da če ta oseba dobavlja zadevni proizvod, ni pomembno, da je sama fizično pritrdila tako navedbo na navedeni proizvod ali da njeno ime vsebuje navedbo, ki jo je na ta proizvod pritrdil proizvajalec in ki ustreza imenu proizvajalca. V obeh primerih namreč dobavitelj izkorišča ujemanje zadevne navedbe s svojim imenom, da se potrošniku predstavlja kot odgovoren za kakovost proizvoda in da v njem vzbudi zaupanje, primerljivo tistemu, ki bi ga imel, če bi proizvod neposredno prodajal njegov proizvajalec. V obeh primerih ga je torej treba šteti za osebo, ki „se […] predstavlja kot […] proizvajalec“ v smislu člena 3(1) Direktive 85/374.

42 Po drugi strani je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njen kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (sodba z dne 24. novembra 2022, Cafpi in Aviva assurances, C-691/21, EU:C:2022:926, točka 37 in navedena sodna praksa).

43 V zvezi s tem je iz člena 5 Direktive 85/374 v povezavi s četrto in peto uvodno izjavo te direktive razvidno, da je zakonodajalec Unije sprejel široko razlago pojma „proizvajalec“, da bi zaščitil potrošnika (glej v tem smislu sodbo z dne 7. julija 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, točka 31).

44 Iz četrte uvodne izjave Direktive 85/374 namreč izhaja, da je zakonodajalec Unije upošteval dejstvo, da varstvo potrošnika zahteva, da se odgovornost „vsake osebe“, ki se predstavlja kot proizvajalec s pritrditvijo svojega imena, znamke ali drugega razlikovalnega znaka na proizvod, uveljavlja na enaki podlagi kot odgovornost „resničnega“ proizvajalca. Poleg tega iz člena 5 te direktive v povezavi z njeno peto uvodno izjavo izhaja, da se odgovornost osebe, ki se predstavlja kot proizvajalec, ne razlikuje od odgovornosti „resničnega“ proizvajalca in da lahko potrošnik

svobodno izbere, da zahteva celotno nadomestilo škode od vsakega od njiju, saj je njuna odgovornost solidarna (glej v tem smislu sodbo z dne 7. julija 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, točka 32).

45 Zdi se torej, da je namen člena 3(1) Direktive 85/374 olajšati breme ugotavljanja resničnega proizvajalca zadevnega proizvoda z napako. V zvezi s tem je iz obrazložitvenega memoranduma, ki se nanaša na člen 2 predloga direktive Komisije z dne 9. septembra 1976, ki je bila podlaga za Direktivo 85/374 in katere člen je, ne da bi se njegova vsebina spremenila, postal člen 3 te direktive, razvidno, da po mnenju zakonodajalca Unije varstvo potrošnika ne bi bilo zadostno, če bi lahko distributer potrošnika „napotil“ na proizvajalca, ki ga potrošnik morda ne pozna (glej v tem smislu sodbo z dne 7. julija 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, točka 33).

46 Zato je treba člen 3(1) Direktive 85/374 ob upoštevanju konteksta, v katerega se umešča ta določba, in cilja, ki mu sledi ureditev, katere del je, razlagati tako, da se pojem „oseba, ki se […] predstavlja kot […] proizvajalec“ v smislu navedene določbe ne more nanašati izključno na osebo, ki je svoje ime, blagovno znamko ali drug razlikovalni znak fizično pritrdila na proizvod. Drugačna rešitev bi omejila obseg pojma „proizvajalec“ in s tem ogrozila varstvo potrošnikov. Natančneje, šteti je treba, da se dobavitelj proizvoda „predstavlja kot […] proizvajalec“, če se ime tega dobavitelja ali razlikovalni element tega imena ujema, na eni strani, z imenom proizvajalca in, na drugi strani, z imenom, blagovno znamko ali drugim razlikovalnim znakom, ki ga je slednji pritrdil na proizvod.

47 Vendar ker sta v skladu s členom 5 Direktive 85/374 odgovornost osebe, ki se predstavlja kot proizvajalec, in odgovornost proizvajalca proizvoda z napako solidarni, potrošnikovo uveljavljanje odgovornosti te osebe ne posega v določbe nacionalnega prava v zvezi s pravico do pravnega sredstva in zlasti v določbe, ki navedeni osebi omogočajo uveljavljanje odgovornosti proizvajalca proizvoda z napako.

48 Glede na navedeno obrazložitev je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 3(1) Direktive 85/374 razlagati tako, da je treba dobavitelja proizvoda z napako šteti za „osebo, ki se […] predstavlja kot […] proizvajalec“ tega proizvoda v smislu te določbe, če ta dobavitelj na navedeni proizvod ni fizično pritrdil svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka, ampak se znamka, ki jo je proizvajalec pritrdil na proizvod, ujema, na eni strani, z imenom navedenega dobavitelja ali razlikovalnim elementom imena in, na drugi strani, z imenom proizvajalca.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Člen 3(1) Direktive Sveta 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako

je treba razlagati tako, da

je treba dobavitelja proizvoda z napako šteti za „osebo, ki se predstavlja kot […] proizvajalec“ tega proizvoda v smislu te določbe, če ta dobavitelj na navedeni proizvod ni fizično pritrdil svojega imena, blagovne znamke ali drugega razlikovalnega znaka, ampak se znamka, ki jo je proizvajalec pritrdil na proizvod, ujema, na eni strani, z imenom navedenega dobavitelja ali njegovim razlikovalnim elementom in, na drugi strani, z imenom proizvajalca.

Podpisi